

#POZNATI DANSKI OBITELJSKI TERAPEUT KOJI JE ŽIVIO I U ISTRI PIŠE O VUKOVIMA I DJECI#

Jesper Juul, diljem nordijskog svijeta, a i dalje, dobro poznat danski psiholog i obiteljski terapeut, autor mnogih knjiga o odgoju djece, nije proizvod danskog novog vala, banalnih hygge teorija o životnoj sreći koje Danci tako dobro prodaju drugima.

Juulove knjige i kolumne desetljećima su i među kolegama mu i među roditeljima ozbiljno štivo koje govori o pedagogiji, životu, odnosima. Radio je kao obiteljski terapeut i konzultant po Njemačkoj, Austriji, Danskoj, Švedskoj, Norveškoj, Sloveniji, Hrvatskoj, Italiji i Turskoj. Hrvatsku dobro poznaje jer je godinama živio u Zagrebu i Istri, odakle se 2012. vratio u Dansku. Nedavno je u nas objavljena njegova nova knjiga, "Kako biti vođa vučjeg čopora?" (OceanMore), donosi Jutarnji list.

Djeca ne smiju biti vode

Djeci treba vodstvo odraslih, trebaju im roditelji koji jasno kažu što se smije, što se ne smije, što je u redu, što nije u redu, roditelji koji šalju jasne signale... "Danas susrećemo obitelji u kojima se roditelji toliko boje da ne naštetite svojoj djeci i ne povrijede ih da djeca postaju vukovi predvodnici. Ti roditelji zapravo izbjegavaju tradicionalni autoritet koji se temelji na društveno zadanim društvenim ulogama, a često ne znaju razviti osobni autoritet koji se temelji na tome da oni, kao ljudi i kao roditelji, imaju osjećaj vlastite vrijednosti."

Gladan sam, želim pizzu!

Na pitanje koje su temeljne razlike u predominantnom načinu odgoja djece u Hrvatskoj i Danskoj, Juul za Jutarnji kaže: "Imam osjećaj da se u Hrvatskoj u posljednjih šest godina, koliko me nema ondje, mnogo toga dogodilo, hrvatski roditelji danas pokušavaju prakticirati jednakost. Međutim, odnosi između djece i roditelja nikada ne mogu biti ravnopravni, za takvo što prevelika je razlika u moći. Ti roditelji tendiraju zaboraviti da djeca znaju samo ono što ona žele i za čime čeznu, a da su roditelji baš zato što trebaju znati što je djetetu potrebno. Primjerice, kad dijete kaže: 'Mama, gladan sam i želim pizzu', odgovor roditelja može biti: 'Znam koliko voliš pizzu, ne želim da tri puta tjedno jedeš pizzu jer to nije zdravo. Možeš je, recimo, dobiti tri puta mjesečno.'" To je banalan primjer, ali pokazuje da je bitno da roditelj da do znanja da je svjestan djetetove želje i da mu objasni zašto mu je ne može zadovoljiti te da mu ponudi razuman kompromis.

Vukovi kao inspiracija

Juul upozorava da djeca sve češće preuzimaju kontrolu nad roditeljima. Ta djeca, kaže, odrastaju u nesigurne ljude jer svako dijete, svaki čovjek u djetinjstvu treba – vodstvo roditelja koji jasno zna reći “da” i “ne” i stati iza svoje odluke.

Iskusan pedagog u naslov knjige o odgoju je stavio vukove, životinje koje većinom asociraju na alfa-životinje i agresiju, nikako na harmoniju i odmjerenost.

Vukovi, kaže Juul, imaju vrlo visoku socijalnu inteligenciju, imaju inteligentnu strategiju vođenja čopora, ona je potpuno usmjerena na obitelj, koja je neka vrsta klasične proširene obitelji. “Imati vođu koji dobro funkcionira i grupu drži na okupu za vukove je pitanje preživljavanja. Mislim da je ključ uspješnih obitelji i kod ljudi i kod vukova: povezanost i povjerenje.”

Razvod braka i sustav 50/50

U Hrvatskoj se raspada svaki treći brak, većina djece ostaje živjeti s majkom, manji broj s očevima, a manje od 1% djece živi po tzv. sustavu 50/50, gdje tjedan ili dva žive kod jednog roditelja pa potom isto toliko vremena kod drugog.

U Danskoj i Švedskoj broj djece koja žive po sustavu 50/50 danas je nešto manji od 50%.

Je li za djecu bolje da žive s jednim od roditelja i da svakog drugog vikenda viđaju onog roditelja s kojim ne žive ili je bolji sustav 50/50? Evo što pokazuju danska iskustva: “Još ne znamo koliko je to 50/50 dobar sistem. U Danskoj smo prije trideset godina započeli tu praksu i treba proći još deset godina da uopće to pitanje postavimo jednoj ili dvjema tisućama djece koja danas imaju između trideset i četrdeset godina. Tek tada ćemo znati odgovor. Kad bismo ih sada to pitali, djeca bi ‘lagala’ jer još itekako surađuju s roditeljima.

Tata, idi na tenis, pusti me na miru!

Tek kad roditelji umru, a njihove kćeri i sinovi steknu dovoljno veliki odmak od njih, moći će reći istinu o tome kako su preživjeli razvod. Djeca će inače uvijek reći: ‘Sve je u redu, nema problema.’ ... No djeci između dvanaest i petnaest godina prilično je naporno ako roditelji ne odustaju od podjele 50/50. Ima roditelja – majki i očeva – koji se u tjednu kad je dijete kod njih žele posvetiti isključivo njemu. A djeci je to strašno, to je golema odgovornost.

Juul otkriva u čemu roditelji u Hrvatskoj griješe

Kategorija: MAGAZINAŽurirano: Srijeda, 13 Lipanj 2018 08:02

Objavljeno: Srijeda, 13 Lipanj 2018 08:02

Dobivam gomile e-mail poruka, najčešće od djevojčica, koje mi pišu: 'Možeš li, molim te, pisati o tome? Ne bi li mogao nazvati moga oca? To je tako naporno! Svaki drugi tjedan moram biti s njim. On ne ide u kino, nema prijateljicu. Kad nisam kod njega, obično igra tenis s kolegama, ali ne i kad sam kod njega'. Kad razgovaram s tom starijom djecom i njihovim očevima i majkama, ona vrlo jasno i ljubazno kažu: 'Živite svoj život! Ne želim biti tvoj život, to je prošlo!'", piše Juul. Opširnije na jutarnji.hr

